

בשעה הזו הרי עמוד אש ועמוד
ענן היו באים, ועל אותו עמוד
הענן היה בא נשר אחד, ואותו
הנשר הוא גדול וחזק. וכך היה
בא: כנף ימין על גבי עמוד האש,
והגוף וכנף שמאל על גבי עמוד
הענן. ואותו נשר היה מביא שני
עלים בפיו. בא עמוד הענן ועמוד
האש, ואותו הנשר עליהם,
ומשתחוים לפני שלמה המלך.
בא הנשר והנמיך לפניו, ונתן לו
אותם עלים. לוקח אותם המלך
שלמה ומריח בהם, והיה יודע
בהם סימן ואומר: זהו הנופל,
וזהו גלוי העינים. בשעה ששני
עלים היו, היה יודע ששניהם -
נופל וגלוי עינים - רוצים
להודיעו דברים.

מה עשה? חתם את כסאו בחותם
שקיה חקוק בו השם הקדוש,
ונוטל טבעת שחקיק עליה השם
הקדוש, ועולה לגג ורוכב על
אותו הנשר והולך לו. ואותו נשר
היה מתעלה לרום העננים, ובכל
מקום שהוא עבר, היה האור
נחשף. החכמים שהיו באותו
המקום שחשף האור, היו יודעים,
והיו אומרים: שלמה המלך הרי
הולך ועובר כאן. ולא יודעים
לאיזה מקום היה הולך. הטפשים
שהיו שם היו אומרים, שהם היו
עננים שהולכים ומחשיכים את
העולם.

הגביה הנשר עמו ופורח ארבע
מאות פרסאות, עד שמגיע להרי
החשף. שם הוא תרמוד במדבר
בהרים, והוא יורד שם. מרים
ראשו ורואה הר חשוף, ושם היה
יודע כל מה שצריך, והיה יודע
ששם יכנס. היה רוכב על הנשר
במקדם, וטס ונכנס לתוך ההרים
עד אותו מקום ששם הזית, קורא

בהאי שעתא, הא עמודא דאשא ועמודא
דעננא, הוו אתיין, ועל ההוא עמודא
דעננא, הוה אתי נשרא חדא. וההוא נשרא
הוא רכרבא ותקיף, וכן הוה אתי, גדפא
ימינא, על גבי עמודא דאשא, וגופא וגדפא
שמאלא, על גבי עמודא דעננא. וההוא נשרא
הוי מייתי תרין טרפין בפומהא, אתא עמודא
דעננא, ועמודא דאשא, וההוא נשרא עליהו,
וסגדין לקמיה דשלמה מלכא.

אתא נשרא, ומאיך לקמיה, ויהיב ליה אינון
טרפין, נטיל לון שלמה מלכא, והוה
מריח בהו, והוה ידע בהון סימן, ואמר דא
איהו דנופל, ודא איהו דגלוי עינים. בשעתא
דתרין טרפין הוו, הוה ידע דתרווייהו, נופל
וגלוי עינים בעאן לאודעא ליה מלין.

מה עביד, חתים פרסייה בגושפנקא, דהוה
חקיק ביה שמא קדישא. ואיהו נטיל
עזקא דחקיק עליה שמא קדישא, וסליק
לאגרא, ורכיב על ההוא נשרא, ואזיל ליה.
וההוא נשרא, הוה מסתלק, לרום עננין, ובכל
אתר דאיהו עבר, הוה אתחשף נהורא. חפמי
דהוה בההוא אתר דאתחשף נהורא, הוה ידעי,
והוה אמרי, שלמה מלכא הא אזיל, ואעבר
הכא, ולא ידעי לאן אתר הוה אזיל. טפשין
דהוה תמן, הוה אמרי, עננין הוה אינון, דקא
אזלי וחשיף עלמא.

גבה נשרא בהדיה, ופרח ארבע מאה פרסין,
עד דמטא לטורי חשוף. ותמן איהו
תרמוד במדבר בהרים, ואיהו נחית תמן.
זקיף רישיה, וחמי טורא חשוף, והוה ידע
תמן כל מה דאצטריה. והוה ידע דתמן
יעול. הוה רכיב על נשרא כמלקדמין,
וטאס ועאל לגו טורין, עד ההוא אתר דזיתא תמן, קרא בחילא

קרא בחילא

בְּחֵיל וְאוֹמֵר, הִי רָמָה יָדָךְ בַּל יִחְזִינּוּ וְגו'.

נִבְנָם לְשֵׁם, עַד שֶׁקָּרַב לְאוֹתוֹ מְקוֹם, וְשֵׁם טַבַּעַת לְפָנֵיהֶם וְקָרַב, וְשֵׁם הָיָה יוֹדַע כֹּל מֵה שֶׁרָצָה מְאוֹתָן חֲכָמוֹת זְרוֹת שֶׁרָצָה לְדַעַת. כִּינּוּן שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים לוֹ כֹּל מֵה שֶׁרָצָה, אִזְ הָיָה רוֹכֵב עַל אוֹתוֹ נָשָׂר, וְיָשַׁב לְמִקְוֵמוֹ. כִּינּוּן שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶּאוֹ, הַתִּישָׁב בְּדַעְתּוֹ וְהָיָה מְדַבֵּר בְּדַעְתּוֹ דְּבָרֵי חֲכָמָה נִכְבְּדָה. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה הָיָה אוֹמֵר, וְשִׁבְתִּי אֲנִי וְאַרְאֶהָ. שִׁבְתִּי וְדָאֵי מְאוֹתָהּ דְּרַךְ, שִׁבְתִּי מְאוֹתָהּ חֲכָמָה וְהַתִּישָׁבָה בְּלִבִּי וּבְדַעְתִּי. וְאִזְ, וְאַרְאֶהָ אֶת כֹּל הַעֲשׂוּקִים. (וכי מעשים הם בעולם שהוא אמר את כל הַעֲשׂוּקִים).

(העלה על דעתך שכל העשוקים שהיו בעולם היה רואה שלמה המלך?!) אלא מי העשוקים הללו שהוא אמר? אותם התינוקות שמתים בחיק אמותיהם, שהרי הם עשוקים מפמה צדדים - עשוקים במקום עלינו שלמעלה, ועשוקים למטה. והרי התעוררו החברים, וכך הוא, אבל רבים הם. קום וקן, התעורר בכחך. וקן, אמר דברך, שודאי תאמר בלי פחד.

אין עשוק פאותם עשוקים, שהיה הוא עשוק בהתחלה, או משלישי לאחר, כפתיב (שמות לד) פקד עון אבות על בנים ועל בני בנים על שלשים ועל רבעים.

איך היה עושק? שלמה המלך צווח ואומר, (משלי כח) אדם עשק בדם נפש עד בור ינוס אל יתמכו בו. כיון שהוא עשוק בדם נפש, הוא או בנו או בן בנו יהיו עשוקים במאזנים, שפתיב עד בור ינוס אל יתמכו בו. עד אותו הבור רק ינוס ממקום קדוש, ואל יתמכו בו בעולם הזה. כיון שהוא

וְאוֹמֵר, (ישעיה כו) יִי רָמָה יָדָךְ בַּל יִחְזִינּוּ וְגו'. עַל פִּמּוֹן, עַד דְּקָרִיב לְהֵיוֹא אֶתְרִי, שׁוֹי עֲזָקָא קְמִייהוּ, וְקָרִיב, וְתִמָּן הָיָה יוֹדַע כֹּל מֵה דְּבַעֵי לְמַנְדַּע. כִּינּוּן דִּהְיוּ אֹמְרִין לִיהָ כֹּל מֵה דְּבַעֵי, כְּדִין הָיָה רָכִיב עַל הַהוּא (דף ק"ג ע"א) נִשְׂרָא, וְתַב לְאַתְרֵיהָ. כִּינּוּן דִּהְיָה יָתִיב עַל פּוֹרְסֵייהָ, אֲתִישָׁב בְּדַעְתֵּיהָ וְהָיָה מְמַלֵּל בְּדַעְתֵּיהָ מְלִין דְּחֲכָמָתָא יְקִירָא. בְּהֵיא שְׁעָתָא הָיָה אֹמֵר, וְשִׁבְתִּי אֲנִי וְאַרְאֶהָ, שִׁבְתִּי וְדָאֵי מְהֵהוּא אֶרְחָא, שִׁבְתִּי מְהֵהוּא חֲכָמָתָא, וְאַתִּישָׁבֵת בְּלִבָּאֵי וּבְדַעְתָּאֵי. וְכִדִּין וְאַרְאֶה אֶת כֹּל הַעֲשׂוּקִים. (וכי ועירין אינון בעלמא דאיהו אמר את כל הַעֲשׂוּקִים).

(כ"א סלקא דעתך דכל עשוקו דהו בעלמא, הנה חמי שלמה מלכא.) אלא, מאי עשוקים אלין דהוא אמר. אינון ינוקין דמתין בתוקפא דאמהון, דקא עשוקים מפמה סטרין, עשוקים באתר עלאה דלעילא, ועשוקים לתתא. והא חברייא אתערורי, והכי הוא, אבל סגי אין אינון. קום סבא, אתער בחילך. סבא אימא מילך, דודאי בלא דחילו תימא.

לית עשוק פאינון עשוקים, דהיה איהו עשיק בקדמיתא, או מתלתא לאתרא, פמה דכתיב, (שמות כ) פוקד עון אבות על בנים ועל בני בנים על שלשים ועל רבעים.

היך היה עשיק. שלמה מלכא צווח ואמר (משלי כח) אדם עשק בדם נפש עד בור ינוס אל יתמכו בו. כיון דהוא עשוק, בדם נפש, הוא, או בנו, או בן בנו, יהון עשוקין בטיקלא, דכתיב עד בור ינוס אל יתמכו בו. עד ההוא בור רק ינוס מאתר קדישא, ואל יתמכו בו בהאי עלמא. כיון דאיהו עשוק בדם נפש, איהו, או